

Arrest

nr. 225 446 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2019 van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 12 maart 2019 neemt de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar dochter van Nederlandse nationaliteit, de genaamde M.H. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...).' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag

In het dossier zijn de volgende documenten om het ten laste aan te tonen terug te vinden:

Paspoort betrokkene, afgeleverd op 22.07.2013. Er zijn geen in- en uitreisstempels in het paspoort terug te vinden. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene het land van oorsprong heeft verlaten. Betrokkene lijkt voorheen ook in Nederland verbleven hebben. Daarvoor zou betrokkene ook in Oostenrijk (zie document dd. 30.11.2009 in dossier van het parket Dendermonde) en in België (sporen sinds 1996) verbleven hebben. (Desgevallend kopieën van) oudere paspoorten met inreisstempels werden niet voorgelegd.

Verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrecht, afgeleverd door het Staatscomité van het kadaster voor onroerende goederen van de regering van de republiek Armenië, dd. 06.11.2018 met nr. US- 05/11/2018-2-0117, waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op territorium van de Republiek Armenië voorhanden is; Verklaring dd. 01.11.2018 van de Dienst voor Sociale Zaken van de Republiek Armenië waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest volgens de gegevensbank van het staatspensioensysteem niet geregistreerd staat als gepensioneerde of ontvanger van uitkering door ouderdom, handicap, verlies kostwinner.

Attest OCMW Antwerpen dd. 5.10.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als referentiepersoon tot op datum van het attest niet ten laste vielen van het OCMW

Huurverklaring dd. 04.12.2018 van Lilit Home Makelaardij gevestigd in Rotterdam waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon een woning heeft gehuurd voor haar moeder in Armenië in de periode van maart 2011 tot december 2011 en bijbehorende kwitanties. Echter betreffen deze stukken verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden geen objectieve verifieerbare stukken voorgelegd ter staving van deze verklaringen. Er werd niets voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene er daadwerkelijk heeft verbleven. Bovendien kan er opnieuw opgemerkt worden dat niet vastgesteld kan worden sinds wanneer betrokkene haar land van oorsprong heeft verlaten, en gelet op de gegevens in het Rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene reeds in 1991 Armenië heeft verlaten. Of zij ooit is teruggekeerd, is niet duidelijk.

Brief dd. 26.11.2018 met betrekking tot betaling zorgverzekering; Factuur op naam van betrokkene Tandheelkundig centrum Pendrech te Rotterdam. Referentiepersoon verklaart deze kosten op zich te hebben genomen, dit betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden verder ook geen objectieve verifieerbare bewijzen van voorgelegd, daarenboven zou een eenmalige betaling van kosten ook niet kunnen worden aangenomen als afdoende bewijs van het ten laste zijn, en dit van het in het land van oorsprong of herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er worden enkel attesten voorgelegd van in Armenië. Deze zijn echter reeds opgesteld op het moment dat betrokkene al in België verbleef. Bovendien is niet duidelijk wanneer zij haar land van oorsprong verliet. In elk geval zijn er sporen in het dossier/rijksregister waaruit blijkt dat zij mogelijks minstens sinds 1996 haar land van oorsprong heeft verlaten. Het is dan ook aannemelijk dat betrokkene niet langer staat geregistreerd in de registers van de Armeense autoriteiten. Betrokkene dient bijgevolg ook haar onvermogenheid aan te tonen in de overige landen waar zij in tussentijd heeft verbleven (op het eerste zicht lijken dit o.a. België, Oostenrijk en Nederland).

Bovendien blijkt betrokkene volgens het Rijksregister ook nog steeds gehuwd te zijn, het is dus redelijk te stellen dat betrokkene door haar echtgenoot wordt onderhouden. Het gegeven dat betrokkene sedert 13.09.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“2.2 . 2.1.1. Algemene regels De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het

bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de EU referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land verblijf of oorsprong ten laste was van de referentiepersoon; in casu haar Nederlandse dochter. Verwerende partij stelt dat er sporen (sic.) zijn in het administratief dossier, waaruit zou moeten blijken dat zij Armenië (i.e. land van oorsprong) al reeds in '1991/96 heeft verlaten en dat zij vervolgens in België, Nederland en Oostenrijk zou hebben verblijven. Zij zou derhalve benevens haar onvermogenheid in Armenië, tevens moeten aantonen dat zij in voornoemde landen onvermogen was.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Nederlandse dochter en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij ter zake niet betwist dat verzoekster een internationaal passpoort naar voren heeft gebracht (gekend onder nummer AN0580717 en afgeleverd op 22/07/2013 en geldig t.e.m. 22/07/2023 te Armenië). De ABS heeft alle pagina's van dit internationaal passpoort gekopieerd om ze bijgevolg aan het administratief dossier te voegen. Verwerende partij gaat door de bocht, door te stellen dat er geen in- en uitreisstempels in het passpoort van verzoekster aantrefbaar zijn, wijl zulks onstuitbaar het geval is.. Er blijkt immers dat in datzelfde passpoort - waarvan kopij in het administratief dossier - een in reisstempel voorkomt dd. 13/11/2014 waaruit blijkt dat verzoekster op 13/11/2014 de Schengen gebied is binnengetroten. Er mag tevens onstuitbaar worden vastgesteld dat aan verzoekster een internationaal passpoort werd afgeleverd op 22/07/2013. Een dergelijk internationaal passpoort kan uitsluitend aan verzoekster zelf in persoon worden afgeleverd in Armenië (zie: geleverd door 008). Waar verzoekster de jaren voordien heeft verbleven is ter zake irrelevant, aangezien verwerende partij enkel de afhankelijkheidsrelatie kan toetsen aan de periode voor de aanvraag voor gezinsherenf. Een dergelijke stelling is manifest in strijd met art. 40bis van de vreemdelingenwet en door een dergelijke vereiste voegt verwerende partij een wettelijke voorwaarde toe aan art. 40 bis vreemdelingenwet. Bovendien wordt behoudens aléatoire stellingen geen concrete elementen naar voren gebracht door verwerende partij. Het 4ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).¹ Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats. rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging. afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. 'https://zeurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CQM%3A2009%3A0313%3AFIN%3ANL%3APDF De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden^{2 3 4}. Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster voor haar aankomst in België in Nederlands bij haar dochter heeft ingewoond. Verzoekster haar brief inzake de betaling van de zorgverstrekking door haar Nederlandse dochter (betaling factuur) wordt als subjectief en gesolliciteerd gecatalogiseerd, zonder een afdoende motivering. Verzoekster verbleef illegaal in Nederlands en het is logisch dat zij aldaar geen enkele bron van inkomen genoot, met dien verstande dat haar Nederlandse dochter dit factuur effectief heeft vereffend. Verwerende partij acht tevens de documenten inzake de huurverklaring en de daar bijkomende kwitanties subjectief en gesolliciteerd, zonder een afdoende motivering. Er weze immers

nogmaals geaccentueerd dat de hoedanigheid van een familielid ten laste met elk passend bewijsmiddel mag worden geleverd. De stelling dat er dient te worden aangetoond dat zij aldaar verbleven heeft tijdens dat periode raakt kant noch wal, aangezien uit het internationaal passpoort onstuitbaar blijkt dat zij een in reissempel heeft dd. 13/11/2014 waaruit blijkt dat verzoekster op 13/11/2014 de Schengen gebied is binnengetrepen. Er mag tevens onstuitbaar worden vastgesteld dat aan persoonlijk verzoekster een internationaal passpoort werd afgeleverd op 22/07/2013. Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was, wat zij in casu duidelijk niet heeft gedaan door de betaling van de huurgelden vanwege de Nederlandse dochter als subjectief en gesolliciteerd weg te wuiven. Het betreft hier om een subjectieve blote bewering vanwege verwerende partij. Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres. of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt ont hereniging met die onderdaan. De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker. Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar Nederlandse dochter. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

*TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zullen verzoekers niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren. Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen. Verzoekster heeft in de besteden aanvraag aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië, doch de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen is geen absolute voorwaarde. Niettegenstaande heeft verzoekster tevens een attest vanwege de Armeense autoriteiten naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit in Armenië. De ongefundeerde stelling van verwerende partij is wedermaal een zoektocht naar een stok om de hond te slaan. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Nederlandse dochter en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenfinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft. Het zorgvuldigheidsheginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;*

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zal onderzocht worden in het kader van het artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 september 2018 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar dochter met Nederlandse nationaliteit.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar deze bepaling niet handelt over de gezinshereniging met bloedverwanten in opgaande lijn.

Krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

3.4. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1*), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

3.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat zij ten laste moet zijn van haar Nederlandse dochter en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar.

De verzoekende partij stelt dat nergens kan gelezen worden dat de verplichting van het ten laste zijn enkel zou slaan op het ten laste zijn van de descendent in het land van herkomst.

In deze kan verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst

bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in voorliggende zaak het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Verder heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) geoordeeld: *“(…)de (…) gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar (…) de staat (…) waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.”* Aldus dient het land van herkomst niet strikt te worden opgevat, maar wordt daarmee bedoeld het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verbleef vóór zij verzocht om de burger van de Unie te voegen.

Aldus dient, overeenkomstig voorgaande vaststellingen, de verzoekende partij bewijs voor te leggen dat zij ten laste is van de descendent die zij begeleidt of vervoegt, door te bewijzen dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon, waarbij onder het 'land van herkomst' wordt verstaan het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verbleef vóór zij verzocht om de burger van de Unie te voegen.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet betwist dat zij een internationaal paspoort naar voren heeft gebracht, afgeleverd op 22 juli 2013, dat de 'ABS' alle pagina's van voormeld paspoort heeft gekopieerd om ze aan het administratief dossier te voegen, dat de verwerende partij door de bocht gaat door te stellen dat er geen in- en uitreisstempels in het paspoort van de verzoekende partij aanwezig zijn, wijl zulks onstuitbaar het geval is, dat immers in het paspoort een inreisstempel van 13 november 2014 voorkomt waaruit blijkt dat zij die dag het Schengengrondgebied heeft betreden, dat er tevens onstuitbaar mag worden vastgesteld dat het paspoort werd afgeleverd op 22 juli 2013 en een dergelijk internationaal paspoort uitsluitend aan de verzoekende partij zelf in persoon kan worden afgeleverd in Armenië, dat de vraag waar zij jaren voordien heeft verbleven terzake irrelevant is, aangezien de verwerende partij enkel de afhankelijkheidsrelatie kan toetsen aan de periode voor de aanvraag voor gezinshereniging, dat een dergelijke stelling manifest in strijd is met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en door een dergelijke vereiste de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan voormelde bepaling.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij inderdaad gewezen heeft op het feit dat er geen in- en uitreisstempels zijn in het paspoort en het niet duidelijk is wanneer de verzoekende partij het land van oorsprong heeft verlaten, dat blijkt dat zij voordien ook in Nederland heeft verbleven en daarvoor in Oostenrijk en in België, dat oudere paspoorten met inreisstempels niet werden voorgelegd. Betreffende de voorgelegde verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrecht, afgeleverd door het Staatscomité van het kadaster van onroerende goederen van de regering van de republiek Armenië van 6 november 2018 motiveert de verwerende partij *“waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op territorium van de Republiek Armenië voorhanden is; Verklaring dd. 01.11.2018 van de Dienst voor Sociale Zaken van de Republiek Armenië waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest volgens de gegevensbank van het staatspensioensysteem niet geregistreerd staat als gepensioneerde of ontvanger van uitkering door ouderdom, handicap, verlies kostwinner.”* De verwerende partij oordeelt dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij niet afdoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn, dat er enkel attesten worden voorgelegd van Armenië, dat deze echter opgesteld zijn op een moment dat de verzoekende partij al in België verbleef, dat het bovendien niet duidelijk is wanneer zij haar land van oorsprong heeft verlaten, dat in elk geval er sporen in het dossier/rijksregister zijn waaruit blijkt dat zij mogelijks minstens sinds 1996 haar land van oorsprong heeft verlaten, dat het dan ook aannemelijk is dat zij niet langer geregistreerd is in de registers van de Armeense autoriteiten, dat zij bijgevolg ook haar onvermogenheid dient aan te tonen in de overige landen waar zij in tussentijd heeft verbleven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing daarnaast ook heeft vastgesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij

voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij niet afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zijnde haar dochter van Nederlandse nationaliteit. Deze vaststelling volstaat reeds, opdat niet is aangetoond dat zij “*ten laste*” is van de referentiepersoon. Het motief in de bestreden beslissing aangaande het bewijs van onvermogen en betreffende de onduidelijkheid over de landen van verblijf voor haar komst naar België, kan derhalve worden beschouwd als een overtollig motief, waarbij een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

3.7. Voorts betoogt de verzoekende partij dat er geen concrete elementen naar voren worden gebracht door de verwerende partij, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen kan worden, dat de materiële steun haar moet toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met haar financiële en sociale omstandigheden. De verzoekende partij stelt dat zij als familielid ten laste van een Belg of Unieburger beschouwd kan worden als zij in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats, dat de hoedanigheid van familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of diens echtgenoot of partner en dit met elk passend middel mag worden aangetoond.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid inderdaad voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Het Hof oordeelde dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Eveneens kan de verzoekende partij gevolgd worden dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet betwist dat zij voor haar aankomst in België in Nederland bij haar dochter heeft ingewoond. Uit het niet betwisten in de bestreden beslissing van voormeld feit, kan *in casu* niet afgeleid worden dat de verwerende partij ervan uitgaat of aanvaard dat de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Nederland bij haar dochter heeft ingewoond. Het komt de verzoekende partij toe om bewijzen voor te leggen van het ten laste zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoekende partij een bewijs van het samenwonen in Nederland voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in België heeft voorgelegd aan het bestuur en de verzoekende partij stelt dit ook niet in haar verzoekschrift. Evenmin legt zij een dergelijk bewijsstuk voor ter gelegenheid van haar verzoekschrift. Gelet op het niet voorleggen van een bewijs van het samenwonen in Nederland, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van verblijf voor de komst naar België of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij, ten bewijze van het voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/verblijf voorafgaand aan de komst naar België financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, een huurverklaring van 4 december 2018 van Lilit Home Makelaardij gevestigd in Rotterdam voorlegt alsook een brief van 26 november 2018 met betrekking tot betaling zorgverzekering en een factuur op naam van de verzoekende partij Tandheelkundig centrum te Rotterdam waarbij de referentiepersoon verklaart deze kosten op zich te hebben genomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij nog andere documenten heeft voorgelegd aan het bestuur die het financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon kunnen staven, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende de brief inzake de betaling van de zorgverstrekking door haar Nederlandse dochter, de betaling van de factuur, stelt de verzoekende partij dat dit wordt gecatalogiseerd als subjectief en gesolliciteerd, zonder een afdoende motivering. Zij wijst erop dat zij illegaal in Nederland verbleef en het logisch is dat zij aldaar geen enkele bron van inkomsten genoot, met dien verstande dat haar Nederlandse dochter deze factuur heeft vereffend.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat niet enkel wordt gemotiveerd betreffende de verklaring op eer van de referentiepersoon, betreffende het betalen van de factuur door de referentiepersoon, dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – waarbij de verzoekende partij overigens geenszins uiteenzet waarom een dergelijke motivering niet afdoende zou zijn – waarbij nog wordt aangegeven dat geen objectieve verifieerbare bewijzen hiervan worden voorgelegd, doch ook dat een eenmalige betaling van kosten niet kan worden beschouwd als een afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van oorsprong of herkomst. Dit motief, dat door de verzoekende partij niet wordt betwist, volstaat reeds om te begrijpen waarom het betalen van de factuur niet aantoonde dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/verblijf voorafgaand aan de komst naar België financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij illegaal in Nederland verbleef en het logisch is dat zij aldaar geen enkele bron van inkomsten genoot, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de verzoekende partij toekomt om bewijzen voor te leggen van het ten laste zijn alsook dat het ten laste zijn van de referentiepersoon niet automatisch kan afgeleid worden uit een illegaal verblijf in Nederland. Immers is het niet onmogelijk dat de verzoekende partij wel degelijk, ook in illegaal verblijf, inkomsten heeft, noch dat een andere persoon dan de referentiepersoon instaat voor het levensonderhoud van de verzoekende partij.

Met betrekking tot de huurverklaring en de daarbij horende kwitanties, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij deze documenten eveneens subjectief en gesolliciteerd acht, zonder een afdoende motivering, dat er weze herhaald dat de hoedanigheid van een familielid ten laste met elk passend bewijsmiddel mag worden geleverd. De Raad wijst er op dat het feit dat de hoedanigheid van een familielid ten laste met elk passend bewijsmiddel mag worden geleverd, niet automatisch er toe leidt dat elk voorgelegd document ook aanvaard kan worden als bewijs van het ten laste zijn. Gelet op het feit dat de voornoemde stukken verklaringen op eer betreffen, vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om hieromtrent te stellen dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en er geen objectieve verifieerbare stukken voorgelegd worden ter staving van de verklaringen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om waar mogelijk objectief verifieerbare stukken te vereisen. *In casu* toont de verzoekende partij geenszins aan dat van het huren van een woning geen dergelijke stukken kunnen worden bijgebracht. Voorts gaat zij er met haar stelling dat een dergelijke motivering niet afdoende is ook aan voorbij dat de verwerende partij eveneens heeft gemotiveerd dat geen stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij er daadwerkelijk heeft verbleven en dat bovendien niet kan vastgesteld worden sinds wanneer de verzoekende partij haar land van oorsprong heeft verlaten, dat zij blijkens het rijksregister en het dossier Armenië reeds in 1991 heeft verlaten en het niet duidelijk is of zij ooit is teruggekeerd. De stelling dat er geen stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij er daadwerkelijk heeft verbleven volstaat reeds om vast te stellen dat de huurverklaring en de daarbij horende kwitanties niet aantonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/verblijf voorafgaand aan de komst naar België financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Indien immers kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij een woning huurde in Armenië voor haar moeder, komt het aan de verzoekende partij ook toe aan te tonen dat haar moeder er daadwerkelijk verbleef om aan te tonen dat haar moeder haar materiële steun nodig heeft om in haar behoeften te voorzien. Immers indien niet kan worden vastgesteld dat de moeder er daadwerkelijk verbleef, kan ook niet vastgesteld worden dat zij effectief was aangewezen op de steun van haar dochter om in haar behoeften te voorzien. Waar de verzoekende partij betoogt dat de stelling dat niet aangetoond is dat zij er daadwerkelijk verbleef kant noch wal raakt aangezien uit het internationaal paspoort onstuitbaar blijkt dat zij een inreisstempel heeft van 13 november 2014 waaruit blijkt dat zij op die datum het Schengengebied is binnengetroten en er tevens onstuitbaar mag worden vastgesteld dat aan haar persoonlijk een internationaal paspoort werd afgeleverd op 22 juli 2013, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt, zelfs in de veronderstelling dat het paspoort werd afgeleverd in Armenië aan de verzoekende partij op 22 juli 2013 en zij pas op 13 november 2014 Armenië verlaten heeft, niet dat de verzoekende partij in Armenië aanwezig was en er woonde van maart 2011 tot december 2011. Bovendien wordt door de verzoekende partij nergens concreet weerlegd dat zij voorafgaand aan het

afleveren van het paspoort op 22 juli 2013 ook al in België en Oostenrijk heeft verbleven. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zelfs in de veronderstelling dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten wel degelijk konden aantonen dat zij in 2011 in Armenië verbleef, dit nog steeds geen afbreuk kan doen aan de determinerende vaststelling dat er niets wordt voorgelegd waaruit moet blijken dat de verzoekende partij daadwerkelijk heeft verbleven in de door de referentiepersoon gehuurde woning. De verzoekende partij betwist niet dat geen dergelijk stuk werd voorgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende de huurverklaring waaruit zou blijken dat de referentiepersoon een woning heeft gehuurd voor de verzoekende partij in Armenië van maart tot december 2011 en bijhorende kwitanties en uit voormelde vaststellingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of de steun ter zake noodzakelijk en beduidend was, doch geoordeeld heeft dat hieromtrent geen objectieve bewijsstukken werden voorgelegd, dat verder geen bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij er daadwerkelijk heeft verbleven (en dus geen bewijs dat de steun noodzakelijk was) en bovendien niet blijkt wanneer de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten en het niet duidelijk is of zij is teruggekeerd. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan door de betaling van de huurgelden door de referentiepersoon als subjectief en gesolliciteerd weg te schuiven, dat het hier een subjectieve blote bewering van de verwerende partij betreft.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het (financieel en/of materieel) ten laste zijn kan aangetoond worden als de verzoekende partij en de Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres of de Unieburger de huisvesting financiert, dat het bewijs van zes maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in dit geval niet hoeft voor te liggen, kan de Raad er enkel op wijzen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het niet ten laste zijn van de verzoekende partij van de referentiepersoon niet aanvaardt omwille van het niet overleggen van bewijzen van 6 maanden overschrijvingen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou wensen te wijzen op het ingeschreven zijn op hetzelfde adres in België sedert 13 september 2018, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent onder meer motiveerde *“Het gegeven dat betrokkene sedert 13.09.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (...) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”*. Dit motief, dat reeds volstaat om vast te stellen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ‘en’ reeds van in het land van oorsprong financieel en materieel ten laste te zijn van de verzoekende partij, wordt door de verzoekende partij niet ontkracht, noch weerlegd.

3.8. De verzoekende partij betoogt nog dat zij tevens moet aantonen dat zij geen of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Unieburger, dat zij ook moet aantonen dat zij geen onroerende goederen heeft in eigendom in het herkomstland, dat men dat bewijst met een attest of een verklaring van het herkomstland, dat om reden dat dit een negatief bewijs impliceert de aanvragers niet altijd aan deze voorwaarde zullen kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registreren, dat bovendien de verwerende partij rekening moet houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen. De verzoekende partij stelt dat zij in de aanvraag aangetoond heeft dat zij geen inkomsten heeft in Armenië, doch dat de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen geen absolute voorwaarde is, dat zij niettegenstaande tevens een attest vanwege de Armeense autoriteiten naar voren gebracht heeft waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit in Armenië, dat de ongefundeerde stelling van de verwerende partij wedermaal een zoektocht is naar een stok om een hond mee te slaan.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing naast de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn ook heeft vastgesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij niet afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zijnde haar dochter van Nederlandse nationaliteit. Deze vaststelling volstaat reeds, opdat niet is aangetoond dat zij *“ten laste”* is van de referentiepersoon. Het motief in de bestreden beslissing aangaande het bewijs van onvermogen, kan derhalve worden beschouwd als een overtollig motief, waarbij een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet

noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

3.9. Door het enkel te poneren dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar Nederlandse dochter en dat dit gegeven in de bestreden beslissing niet afdoende wordt onderzocht en gemotiveerd alsook door te stellen dat uit het geheel van het dossier blijkt dat zij recht heeft op gezinshereniging, dat de motieven niet redelijk zijn gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van haar met haar Nederlandse dochter en te poneren dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en de financiële situatie van de referentiepersoon, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij met bepaalde relevante voorgelegde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het louter niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

3.10. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER